

indbringende Route den noget mindre indbringende, og naar man er kommen til det Resultat, at en vis Art Forsendelser spiller en stor Rolle som Samfundsgode, saa finder Postvæsenet sig dert, om den end ikke giver en Indtægt, som ganske svarer til Nødvigheden. Dertil kommer endnu, at den hele Opstilling, som er gjort om al den Nødvighed, som Postvæsenet har dermed — det staaer i Rigsdagstidenden Spalte 1476 — nemlig ved at „oppebære Abonnementsbetalingen“, „bestille Bladet paa Udgivelsesstedet“, „gjøre Afregning med Udgiveren over Betalingen og Postafgiften“, „indpasse Aviserne“, „befordre Avispapperne“, „fortere disse undervejs“, „eftertælle Exemplarerne paa Ankomststederne“, „fordele dem til Abonnenterne“, „udbringe Bladene i Udbelingskredsen“ samt endelig „brevveksle om og undersøge Mangler og Uregelmæssigheder ved Forsendelsen“, — minder stærkt om Wielgeschreis Opramsning i „den Stundesløse“ af Alt, hvad der hører til et Brev, og hvor Perrille slutter med at sige, at Herren har endda glemt at føde Oblater til; saaledes har man i Motiverne ogsaa glemt, at man skal skrive Adressen udenpaa Avispappen. Den lange Liste betyder imidlertid ikke meget, thi det Arbejde, som man opregner som bestaaende af saamange Dele, er et ganske simpelt og ordinært Arbejde, hvoraf en stor Deel ikke engang udføres af Postvæsenet, men af Bladene selv; saaledes som det har udviklet sig i de senere Aar, besørge en stor Deel af Bladene — navnlig de kjøbenhavnske Morgenblade, der i Tal spille den største Rolle — selv Indpakningen af de Exemplarer, der skulle afgaae til Provindserne, og som følge deraf er denne Opstilling af de enkelte Functioner i og for sig ikke ganske rigtig. Hertil kommer endnu, at den Grundsetning, som man vil sætte istedetfor det hidtil Bestaaende, kun bliver en anden Art af Uretfærdighed; thi medens man længe nok kan sige, at det er forkeert, at et Blad kun skal betale det Halve af, hvad et andet betaler, naar det dog volder Postvæsenet den samme Nødvighed, er der dog for den sunde Fornuft noget Uretfærdigt i, at et Blad, som koster 10 Rd. om Aaret, ikke skal koste mere i Forsendelse, end et Blad,

som kun koster en 3—4 Daler om Aaret. Den Beregning, som eksempelvis gjøres i Motiverne, viser, at man begaaer en stor Ubillighed netop imod de smaa og billige Blade, som komme det Publicum tilgode, der mindst har Raad at betale. Jeg er nu i det meget heldige Tilfælde, at jeg, skøndt jeg selv er Avisudgiiver, slet ikke vil berøres af Forandringen, idet Sætskerne for mit Blads Bedkommende ville blive omtrent de samme, som om ingen Forandring fandt Sted; jeg har derfor Grund til at haabe, at jeg vil blive fri for enhver Mistanke om, at jeg skulde tale i egen Interesse. Dertil kommer, men det er mig om at gøre, at man bevarer et Princip, som igjennem praktisk Erfaring i 20 Aar har vist sig at være paa eengang til Indtægt for Statskassen og til Gavn for Almeenheden. Og det er mig om at gøre, at man ikke vil lægge en Byrde paa de Drogauer i Pressen, som henvende sig til dem, der have mindst Raad at betale, men at man vil blive staaende ved de Grundsetninger, som hidtil have gjældet. I Tilfælde maa jeg, hvis Man vil foretage en Forandring, være imod, at man gjør det paa den her foreslaaede Maade. Den hele Fordeel, Statskassen skal have ud deraf, er en aarlig Sum af c. 12,000 Rd. Nu var der en æret foregaaende Daler (Tauber) der opfattede Sagen, som om disse 12,000 Rd. vilde komme til at hvile paa Bladudgiiverne, og som om man fortrædige dem ved at skabe dem Vanffeligheder ved at forandre de Grundsetninger, under hvilke de havde begyndt at udgive deres Blad; men det er ikke Udgiiverne af Blade, eller Tidsskrifter, der ville komme til at betale Forhøielsen; det er den store Befolkning rundt omkring i Landet, som kommer til at bøde. Pengene ville blive tagne fra den Befolkning, som gjerne vil følge med de offentlige Anliggender, men som ikke har Raad til at holde eller ikke Tid til at læse de store Blade, og derfor maa nødes med de smaa. Men det forekommer mig, at det vilde være aldeles uforstandigt derudfra at tage Midlerne for saaledes at skabe Staten en Indtægtsforøgelse, som ikke spiller nogenjombest Rolle. — Det er ogsaa en illiberal Bestemmelse, der er kommen ind i Lovforslaget, hvorved det formenes Bladene